

Inger betragtede ham overrasket. Han havde netop i de sidste Dage stadig rost Thorvald Brück i høje Toner. Men han var saa helt uberegnelig i denne Tid. Og hun drog et lille Suk og tav.

Ved Mørkningstid var de atter hjemme. Per klagede over Hovedpine og gik ind til sig selv. Han tændte en Pibe, satte sig ved sit Vindu men rejste sig straks igen, hængte Piben op og gav sig til at gaa frem og tilbage paa Gulvet uden at kunne faa Ro paa sig. Han følte sig som det ubrugeligste Menneske paa Jorden, en ulykkelig Halvmand, der elskede Livet uden at kunne hengive sig til det, og som foragtede det uden at ville slippe det.

Det bankede frygtsomt paa hans Dør. Det var Hagbarth, der var bleven sendt derind for at sige Godnat.

Synet af Drengens Ufrimodighed fik ham til at tage sig sammen. Idet han tvang sig til at smile, tog han ham op i sine Arme og stod nu en Tid med ham omtrent i den samme Stilling som hin spøgefulde Silen med Dionysosbarnet, han havde set i Ørstedsparken.

»Du er jo da ikke bange for Far — vel Hagbarth?«

»Næ-ej,« hikkede Drengen.

»Vi to skal nok komme godt ud af det med hinanden. Tror du ikke?«

»Jo,« sagde han og gjorde sig tung for at